

Arrest

nr. 182 885 van 24 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 30 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 november 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 2 juli 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 25 november 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.07.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden, vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 ° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten; ...'

Op 02.07.2015 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische partner, zijnde mevr. D. L. R. F. (...) (NN. xxxxxxxx). Deze aanvraag werd ingediend op grond van een wettelijke samenwoning die werd afgesloten op 12.11.2013. Echter, op '06,09.2016 werd de wettelijke samenwoning van betrokkene en de referentiepersoon te stopgezet middels een eenzijdige verklaring bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De verwantschap is niet bewezen overeenkomstig art. 44van het KB van 8.10.1981.

Aangezien de wettelijke band tussen betrokkene en de referentiepersoon niet bewezen werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag, voor zover de wettelijke samenwoning alsnog opnieuw zou worden afgesloten, de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30'dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Er is geen sprake meer van een gezins- en familieleven tussen betrokkene en de referentiepersoon."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij de schending aan van het gezag van gewijsde (artikel 27 Ger.W) juncto schending van het redelijkheidsbeginsel c.q. schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing houdt onvoldoende rekening met de gevolgen van het annulatie-arrest van uw Raad dd. 25 mei 2016.

De vernietiging door het arrest van uw Raad (van de weigeringsbeslissing dd. 18 december 2015) heeft gezag van gewijsde erga omnes, hetgeen betekent dat ten aanzien van iedereen, dus ook ten aanzien van derden die geen deel hebben gehad aan het proces, komt vast te staan dat de handeling heeft opgehouden te bestaan en geacht wordt nooit te hebben bestaan.

De vernietiging van de beslissing werkt ex tune en heeft voor gevolg dat de beslissing retroactief uit het rechtsverkeer verdwijnt, hetgeen voor gevolg heeft dat de partij (die zich kan beroepen op de vernietigingsbeslissing) wordt geplaatst in de positie waarin zij zich bevond voor de uitspraak van het arrest.

Wanneer uw Raad een vernietigingsarrest uitspreekt, bevindt de rechtsonderhorige zich m.a.w. opnieuw in de positie waarin hij zich voor de bestreden beslissing bevond.

De bestreden beslissing schendt het gezag van gewijsde waarmee het arrest van uw Raad dd. 25 mei 2016 (RvV 183 124 / II) bekleed is.

Het vernietigingsarrest van uw Raad heeft voor gevolg dat verzoeker opnieuw dient geplaatst in zijn positie van voor uw vernietigingsarrest.

De bestreden beslissing miskent de gevolgen van uw arrest (en de retroactieve werking ervan) door de aanvraag van verzoeker te beoordelen op grond van gegevens welke dateren van na het arrest.

Het gezag van het gewijsde van het arrest en de retroactieve werking ervan impliceren dat de positie van de rechtsonderhorige dient geëvalueerd te worden in functie van de gegevens welke voorhanden waren op het ogenblik van de totstandkoming van de eerste weigeringsbeslissing, en niet op grond van nieuwe gegevens welke op het ogenblik van de vernietigde beslissing nog niet voorhanden of gekend waren.

In casu is de bestreden beslissing gesteund op een beëindiging van de wettelijke samenwerking dd. 6 september 2016, d.i. een gegeven dat (uiteraard) niet gekend was op het ogenblik van de totstandkoming van de vernietigde beslissing, aangezien deze dateert van 18 december 2015.

De Staatssecretaris heeft bij de totstandkoming van de bestreden beslissing m.a.w. verkeerdelijk geen rekening gehouden met de situatie c.q. positie waarin verzoeker zich bevond voor de uitspraak van het arrest, en heeft net het tegenovergestelde gedaan aangezien zijn nieuwe beslissing (exclusievelijk) gesteund is op een gegeven dat zich enkel heeft voorgedaan (ruimschoots) na de annulatie door uw Raad.

Het nieuwe gegeven - de beëindiging van de wettelijke samenwerking — kan desgevallend nog steeds leiden tot een intrekking van de verblijfskaart, beslissing welke dan evenwel een geheel eigen een autonome beoordeling zal vergen.

Het kan evenwel niet worden aanvaard dat het gezag van gewijsde wordt miskend, en dat de Staatssecretaris- de facto en de iure- gebruik maakt de eigen gebrekkige totstandkoming van een eerdere weigeringsbeslissing om — na annulatie door uw Raad- nieuwe elementen aan te wenden ter staving van de weigeringsbeslissing, welke - indien de vernietigde beslissing niet behept was geweest met een schending van de materiële motiveringsplicht — immers nooit hadden kunnen worden aangevoerd door de Staatssecretaris.

Scherp gesteld. de Staatssecretaris kan uiteraard geen nieuwe argumenten aanwenden welke pas ontstaan na vernietiging van een beslissing welke kennelijk gebrekkig gemotiveerd was. Zulks strookt niet met het redelijkheidsbeginsel c.q. het fair-play-beginsel dat iedere bestuurlijke overheid gehouden is na te leven."

2.2. Inzake de gevolgen van een vernietigingsarrest van de Raad, dient te worden opgemerkt dat het bestuur na een vernietigingsarrest de zaak dient te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn werd getroffen, wordt vernietigd door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; J. LUST, "Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?", noot onder RvS 24 april 1996, nr. 59.125, T.Gem. 1997, 102-107 en J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing verder geacht nooit te zijn getroffen. Dit betekent niet dat het bestuur een positieve beslissing dient te treffen aangaande de aanvraag. Het bestuur verliest zijn discretionaire bevoegdheid in deze niet, maar is in het geval het ervoor opteert een nieuwe beslissing te treffen aangaande de oorspronkelijke aanvraag, verplicht rekening te houden met het motief van het vernietigingsarrest. Een nieuwe weigeringsbeslissing kan worden getroffen op voorwaarde dat er andere motieven en elementen worden gevonden die wel deugen. Deze nieuwe motieven en elementen kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ze kunnen ook worden ontleend aan een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien (cf. J. LUST, "De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State", in I. OPDEBEEK, (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; P. DE SOMERE, L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport belge, A.P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5).

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing het gezag van gewijsde van een eerder vernietigingsarrest van de Raad heeft

miskend. Het feit dat de bestreden weigeringsbeslissing thans steunt op gegevens die niet voorlagen ten tijde van de aanvraag of de eerdere (vernietigde) beslissing, vormt nog geen schending van het gezag van gewijsde van het eerdere vernietigingsarrest van de Raad en gelet op het bovenstaande miskent het evenmin de gevolgen van een vernietigingsarrest. Verzoekers betoog dat gegevens die pas voorlagen bij het bestuur na de vernietigde beslissing niet relevant zijn en deze niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, kan niet worden bijgetreden. Zoals hiervoor reeds werd aangehaald, vermocht het bestuur op het ogenblik dat het de thans bestreden weigeringsbeslissing nam rekening te houden niet enkel met die elementen die reeds bestonden ten tijde van de vernietigde beslissing, maar ook met een wijziging in de feitelijke omstandigheden sindsdien.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij, wat betreft de beoordeling door het bestuur van de gegevens zoals deze voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing, op zich op geen enkele wijze aangeeft dat deze beoordeling niet zou steunen op een correcte feitenvinding of dat verweerder hierbij kennelijk onredelijk of onwettig zou hebben gehandeld.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- of het fair play-beginsel aannemelijk.

Het middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan niet worden aangenomen.

2.3. In een enig middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM juncto artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) juncto de materiële motiveringsplicht (artikel 62 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen) juncto schending van het hoorrecht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten impliceert voor verzoeker de verplichting om terug te keren naar Servië en het gezinsleven met zijn broer te beëindigen.

Na de beëindiging van de wettelijke samenwoning heeft verzoeker immers zijn intrek genomen bij zijn broer, dhr. (...), woonachtig in 9100 Sint-Niklaas, (...). (stuk 2)

Zijn samenwoning en zijn (financiële) afhankelijkheid vallen binnen het toepassingsgebied van art. 8 EVRM, derwijze het bevel om het grondgebied te verlaten een inmenging impliceert in dit gezinsleven.

Gelet op deze inmenging in het privé en gezinsleven van verzoekster dient acht geslaan te worden op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede ordenen of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.

Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en als dusdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnesse/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boulouf/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland).

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140).

De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zulks vloeit ook voort uit art. 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

In casu dringt zich de vaststelling op dat de bestreden beslissing bepaalde relevante feitelijkheden flagrant negeert, meer in het bijzonder het gezinsleven van verzoeker met zijn broer op Belgisch grondgebied;

Aangezien de Staatssecretaris in de beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze relevante gegevens, dient te worden aangenomen dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen en dient derhalve een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet en 8 EVRM te worden aangenomen. Voormelde schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet vloeit ten slotte voort uit de schending van het beginsel van het hoorrecht zoals vervat in art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (dat ook een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is):

" 1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, "

(...)

Volgens vaste rechtspraak van het Hof vormt de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van Unierecht waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (zie Arrest van het Hof van Justitie dd. 5 november 2014 (C 166/ 13 en arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punten 33 en 36; M., C-277/11, EU:C:2012:744, punten 81 en 82, alsmede Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten M., EU:C:2012:744, punten 82 en 83, alsmede Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29).

Dat recht maakt aldus integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arrest M., EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie in die zin arrest Sopropé, EU:C:2008:746, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en

onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (zie arresten Technische Universität Munchen, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 32).

De verplichting t  t eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arrest G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).

Of sprake is van schending van de rechten van de verdediging moet voorts worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval (zie in die zin arrest Solvay/Commissie, C-110/10 P, EU:C:2011:687, punt 63), met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (zie arresten Commissie e.a./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P en C-595/10 P, EU:C:2013:518, punt 102 en aldaar aangehaalde rechtspraak, alsmede G. en R., EU:C:2013:533, punt 34).

Dit hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (zie opnieuw RvV 158 594, nr. 3.3.2.2.3)

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van art. 7 van de Vreemdelingenwet (cfr. de bestreden beslissing).

Deze bepaling vormt een omzetting van art. 6 van de Richtlijn 2008/115/ EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Door het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht zodat de bepalingen van het Handvest toepassing vinden, en aldus ook het hoorrecht ex art. 41 van het Handvest.. (cfr. art. 51, lid 1 van het Handvest)

Het hoorrecht zoals gewaarborgd is in casu derhalve van toepassing.

De voorwaarden voor de toepassing van het hoorrecht zijn m.a.w. onbetwistbaar vervuld.

In casu kreeg verzoeker voorafgaandelijk de betekening van de bijlage 20 niet de mogelijkheid om dit (relevante) element (= het gezinsleven van verzoeker met zijn broer op Belgisch grondgebied) kenbaar te maken.

Een schending van het hoorrecht dient derhalve te worden aangenomen."

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft het bestreden bevel duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gewezen op artikel 7, eerste lid, 2   van de vreemdelingenwet en het feit dat het legaal verblijf van verzoekende partij verstreken is alsook wordt gewezen op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet waarbij gesteld wordt dat de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen heeft, dat er geen sprake is van gemeenschappelijke kinderen en dat er ook geen sprake meer is van een gezins- en familieleven tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.5. Verzoekende partij meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat zij een gezinsleven heeft met haar broer waarmee zij na de beëindiging van haar relatie is gaan samenwonen. Haar samenwonen en (financiële) afhankelijkheid vallen volgens haar binnen het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige broers/zussen niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij inwoont bij haar broer en de blote bewering dat zij hiervan (financieel) afhankelijk is. Met een loutere verwijzing naar de samenwonen en een niet gestaafd argument dat zij afhankelijk is van haar broer toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze broer. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Verzoekende partij betwist voorts niet dat zij geen gezinsleven meer heeft met de referentiepersoon.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij geen gemeenschappelijke kinderen heeft op het Belgische grondgebied, dat zij geen gezondheidsproblemen heeft en verder dat zij geen gezinsleven meer heeft met de referentiepersoon. Verzoekende partij betwist deze gegevens niet. Nu verzoekende partij evenmin een beschermenswaardig gezinsleven met haar broer heeft aangetoond, blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.7. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2 van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Er wordt evenwel op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel om het grondgebied te verlaten, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.8. Verzoekende partij verwijst weerom naar haar gezinsleven met haar broer, maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken, betreft dit geen element dat het opleggen van het bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden nu niet aangetoond is dat het hier om een beschermenswaardig gezinsleven gaat dat valt onder de toepassing van artikel 8 EVRM.

2.9. Het middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER